Chocola

Wim Otto

Op het moment dat ik dit schrijf lijkt de storm over het ME/CVS-advies van de Gezondheidsraad een klein beetje te gaan liggen, maar de eerste weken na het verschijnen ervan buitelden de reacties en commentaren over elkaar heen. Ook bedrijfs- en verzekeringsartsen lieten, al dan niet op persoonlijke titel, flink van zich horen. Daarbij ging het niet alleen over de inhoud, maar ook om het gegeven dat beide professies niet waren uitgenodigd om deel uit te maken van de adviescommissie en de consequenties daarvan voor de uitvoerbaarheid van het advies.

Ik veronderstel dat het veel van mijn collega's aanvaankelijk net zo verging als mij: hoe kan ik van dit alles nog chocola maken?

Wat dat betreft is het een goede zaak dat de verzekeringsartsen bij monde van hun bestuursvoorzitters een duidelijk standpunt hebben ingenomen waarmee zij hun leden in ieder geval niet het bos insturen. U hebt er vast al kennis van genomen, maar vindt het ook terug in deze *TBV*-aflevering.

Daarmee is het probleem natuurlijk niet opgelost, zoals blijkt uit de commentaren van Knepper en Faas. Van Knepper mag het advies de prullenbak in. Faas uit zich kritisch maar ziet ook winst, onder andere op diagnostisch gebied, en stelt zich op het standpunt dat we die winst ook moeten pakken in plaats van de discussie weer van voren af aan beginnen.

Het artikel van Van Dijk sluit hier goed bij aan. Ook hij onderkent de mogelijkheid tot het in positieve zin stellen van de diagnose en ziet daarin een goede basis voor het vaststellen van beperkingen. Vanuit zijn analyse poneert hij het fenomeen van de onderhoudende factoren als aangrijpingspunten voor een effectieve behandeling op individuele basis.

Deze optimistische benadering kan verzekerings- en bedrijfsartsen wellicht wat meer houvast geven bij de beoordeling van mensen met 'moeilijk objectificeerbare klachten' (MOK), zoals CVS. Spanjer heeft onderzocht

wat verzekeringsartsen lastig vinden bij de beoordeling van MOK. Daaruit komt een divers beeld naar voren, waarbij ook problemen bij diagnostiek en rondom behandeling een rol spelen.

Eind vorig jaar is Tineke Woldberg overleden. Kort daarvoor heeft zij de redactie een artikel aangeboden met een persoonlijke getuigenis. Daarmee houdt zij ons een spiegel voor die ons kan helpen in het omgaan met ernstig zieke mensen.

Ook de wettelijke regelingen kunnen ons behoorlijk in de weg staan als het erom gaat de goede dingen te doen. Faas herhaalt daarom zijn eerdere pleidooi voor 'humanere' regelgeving om ernstig zieken die dat willen het genoeg te gunnen zo lang mogelijk aan het werk te blijven. Daarmee rijst de vraag of de IVA zijn doel niet voorbij geschoten is. Ooit bedacht als regeling met een goede uitkering (75%) voor degenen die echt nooit meer konden werken, nu een instrument waardoor mensen onnodig en ongewild kunnen worden afgeschreven, waarbij de privatisering van de WGA er in individuele gevallen als perverse prikkel nog een schepje bovenop doet.

In dit blad bespreken we bijna elke aflevering wel een tuchtzaak. Een veel gelezen rubriek en tuchtzaken lijken de laatste tijd vaker tot discussie en commotie te leiden. We zijn daarom blij dat Smit en Van der Jagt, als voorzitter respectievelijk lid van één van de Regionale Tuchtcolleges, bereid waren een kijkje in de keuken te geven. Dat maakt in ieder geval nog eens duidelijk dat er relatief weinig wordt geklaagd en dat verreweg de meeste klachten ongegrond zijn en tot niet meer dan een waarschuwing leiden. Maken wij ons te druk? Ook als het gaat over het dilemma van wat wij in onze rapportages kunnen opnemen? Of blijft dit ook een lastig onderwerp waar we maar moeilijk chocola van kunnen maken?